

Педагогическа поема

- Не, не, това просто е нетърпимо! Ти погледни какво глезене е това! Естествено, че при такова възпитание на никой няма да му идва на ум да гледа към звездите! Изобщо, не мисля, че си струва да се опитваме да влизаме в контакт с туземната цивилизация. Представи си как ще се отрази на нашето младо поколение, което ще бъде принудено да гледа всичката тази поквара!

- Разделям вашите убеждения. Направо съм готов да се пръсна по шевовете като гледам какво става. За щастие ние сме добре маскирани като един от техните спътници. Щом навлезем в светлата зона, веднага се измъкваме и слагаме жалони, предупреждаващи жителите на нашата планета за тази ужасна опасност!

Люкът се отвори така стремително, че насмалко не затисна беседващите. В помещението влетя издут до пръсване командирът на експедицията.

- Няма ги! Онези двамката са слезли долу без разрешение! Направо на онзи стадион кацат, пред хиляди хора! Нямаме избор, ще се наложи да контактуваме, макар и само да приберем тези празноглавци!

Междупланетният контакт беше преминал в нова фаза.

Стотици зрители бяха затаили дъх по трибуните на построения наново Тулейн Стейдиъм в Ню Орлеанс. Милиони други запалянковци бяха застинали пред екраните си из целия континет. Местният екип губеше с две точки от съперниците си в Супер Купата, а на табло то течеха последните секунди.

- Ритай! – в отчаяние изрева треньорът на „светиите“. – Том, ритай! Дядо ти гледа, Том!

Том Демпси Младши погледна „вилицата“ на седемдесем метра разстояние. Погледна съотборника си Демпси Джеймс, който беше кръстен на дядото на Том, държач топката. Погледна трибуната, където парализираният му дядо седеше в инвалидната си количка и едва дишаше. И ритна.

- Не, не, ти само си представи! Такъв паметник на наше момче!
- Защо на момче! Ние, момиченцата, също сме достойни!
- Но доколкото се разбира от това, което знаем за местната цивилизация, това съревнование е между момчета! Значи паметникът е мъжки!
- Голяма работа, важното е изображението! И какъв елегантен горен шев, иде ми да го разцелувам направо!
- Хм, ти не си от неговия тип, мисля.
- О, другите спортове също си имат почитатели, господине!

- Дай да не се караме! Погледни аудиторията! Ето, даже ни изпращат посрещач! Мини на ръчно управление! Излизаме на прехващане!

Топката летеше над притихналия стадион, съпроводжана от горещи молитви. Когато до „вилищата“ остана метър и беше ясно, че голът е неминуем – стадионът избухна в див възторг. Зрителите зад вратата скочиха с надежда да хванат легендарната вече топка.

- Дръж! – каза извънземното на дружката си. – Дръж здраво, докато приземя тази чиния! Тези конструктори с този моден плосък дизайн въздуха ми вземат!
- Държа, плюс това този манипулатор заяжда, вероятно му е изтекъл въздухът под налягане на кабелите, ще се наложи да го освобождаваме ръчно!

На метър зад вратата топката, ритната от Том, бе поета от два външни манипулатора на една летяща чиния, голяма колкото средна пералня. Под погледите на изумените зрители, сребристото тяло бавно се спускаше към полето. Към него тичаха рефери, кинооператори, треньори и играчи. Стадионът ревеше в унисон. Редакторите на всички канали прекъсваха редовните емисии за пряко включване. Репортерите можеха само да ръкомахат, защото в какофонията нищо не се чуваше така или иначе. Огромен успех пожъна каналът, който имаше сурдо превод.

Двете извънземни същества следяха датчиците за изравняване на налягането. В момента, в който стана безопасно, те отвориха кръглата врата и с ентузиазъм изскочиха навън. Двамата мигом се добраха до заялия манипулатор и освободиха топката. Това най-добре бе отразено от плонжиралия оператор на един спортен канал, който предаде как две усмихнати топки – една футболна и една бейзболна – държат топката, с която Том беше вкарал победния гол. Футболната топка примигна в блясъка на светкавиците и прожекторите и каза:

- Здравсти! Страхотни сте! О, ето и нашата цялата експедиция идва!

В центъра на полето кацаше величествена сребриста летяща чиния.

Четирима от главните рекламодатели на Супер Купата уволниха директорите на маркетинговите си отдели на място, защото мислеха, че това е платено от конкуренцията. Директорът на „Еърстрийм“ вдигна всичките си агенти по тревога да му намерят автора на проекта. Президентският хеликоптер още не беше загреял, когато Майкъл вече тичаше към хеликоптерната площадка. Държави, които хал-хабер си нямаха от американски футбол, срочно превключваха на нюорлеански вълни.

След първоначалното объркване работите се наредиха прекрасно. От летящата чиния се изсипаха няколко дузини жизнерадостни добронамерени разумни топки. Те бяха донякъде разочаровани да установят, че еволюцията на техните земни събратя е спряла отдавна за сметка на човешката, но се зарадваха, че техните черни мисли за повсеместното разглеждане на топки са били, абе въздух под налягане са били. За тях било чест да се запознаят с цивилизацията, която изначално била дала живот на топките, каза командирът на експедицията, елегантна билиардна топка в цвят слонова кост.

За топките всичко започнало от една неудачна експедиция, по-точно от две. Докъм шейсетте години на миналия век планетата на топките била населявана от разумни същества, които в дългия си период на еволюция били станали толкова разумни, че чак си били забравили изначалната физическа форма. Представлявали всеки по един контейнер с разумно вещество, което можело самичко да си произвежда необходимите му манипулатори и датчици, такива, каквито сметнело за необходими за момента. Това, разбира се, било доста неудобно – никога не знаеш дали ако седнеш на този стол, той няма да се окаже съседът ти, който се изявява в артистична версия, или ако откъснеш онова цветенце, то няма да се окаже декорацията на съседката за вечер в операта. Започнали кавги и междуособици, които вероятно щали да довършат планетата, ако не се била случила една авария.

По принцип висшият разум не се месел на други разуми. Не било етично, дори ако другите разуми се колели и бесели помежду си, това си било тяхна вътрешна суверенна работа. Пък и от много междуособици на планетата нямало кой знае какво финансиране на междупланетни изследвания, всички близки кълбенца били отдавна изучени и било скучно да се търсят нови. Но една полузабравена експедиция минавала близо до Земята и подбрала един астронавт, чийто кораб се бил повредил. Астронавтът бил обречен на гибел, защото корабът му се отдалечавал стремглаво от родната планета, спасителните мисии били провалени и след няколко прощални речи връзката с него се прекъснала. Близките и колегите му го оплакали, но той бил жив и здрав, макар и в компанията на разум, който се чешел по контейнерите какво да го прави. Хуманността не разрешавала да го оставят да умре, политиката за ненамеса не разрешавала да го върнат. Решили да го заведат у тях си, така и така се прибирали у дома.

Астронавтът бил мъжко момче. Той храбро преглътнал и чуждата му среда, и странните спътници, и перспективата никога да не кацне на родния космодрум. Последното не го тревожело особено, тъй като той бил изследовател по дух. Но му липсвал спортът. Астронавтът бил голфаджия, ритал футбол с отряда на астронавтите, бил отчаян запаянко на „Ню Орлиънс Сейнтс“, в колежа бил пръв хандболист, защото не го докарвал на ръст за любимия си баскетбол.

Чуждопланетният разум бил чувствителен. Не можело така да се оставя гостът да съхне и вехне. Какво толкова, формата на топка била постигната ако не от първия опит, то от втория или третия. Радостните вълни на астронавтовото настроение дали нов тласък на единството на междупланетната експедиция. Астронавтът се решил на хипноза и неговите спомени за спорта били съхранени за поколенията. Междувременно разумът установил, че сферичната форма е доста удобна, напълно изчистена от междуособни вражди, и с малко въображение става за

всичко. Е, имало някои екстравагантно настроени особи, поради което и днес можело да се срещнат тъмно лилави ивичести топки за голф или ярко розови футболни топки на зелени точици, но това били изключения. По-голяма част от населението на планетата била обединена в няколко секции – голфова, бiliarдна, футболна, бейзболна, волейболна, американски-футболна, баскетболна и специалната каста на любителите на боулинг. Всички те си имали конвенции, конференции и прочие занятия, но се погаждали прекрасно, защото за разумните същества не представлявало проблем да се префасонират от една в друга форма. Децата били възпитавани в отворен дух и не било рядко срещано явление да се видят щастливо подскачащи една до друга две дружки – едната в малки вдлъбнатинки като на голф татко си, а другата в оранжеви издатинки от баскетболната си майка.

Командирът на летящата чиния разказа още много и интересни работи. Международната общност взе пример за някои особено благоприятни практики. Беше поставено едно прекрасно начало на междупланетни отношения. И все пак денят остана в паметта на всички като „Денят, в който Том Демпси подобри рекорда на дядо си със седемнайсет ярда“. На следващата година Демпси Джеймс се ожени на същата дата, защото нямаше никакъв проблем, ако я забрави – всеки срещнат на улицата щеше да му каже кога е годишнината от сватбата му. Булката също беше доволна – тъй като двамата кумове се казваха Том Демпси, съответно Старши и Младши, тя застана между тях и можа да си пожелае нещо приятно, което наистина се сбъдна. На господин и госпожа Джеймс им се роди щерка, с която можеше да се говори за още нещо, освен за американски футбол. Но това е вече друга история.